

GÁL LÁSZLÓ:

Tenger

1.

Most fekete...

Bécsi keringőt játszik a zene,
kopasz, pocakos öregúr kering.
A teraszon egy megbocsátó mosoly,
s a karmester vidáman beint.
Fent feketén nevet az esti erdő,
csillognak a szentjánosbogár halász csónakok,
a fekete tenger fekete partján,
izmos és barna örömmel

boldog vagyok.

2.

Most kék...

Nyújtózkodik a nap a hegyek fölött,
jóreggelt mond a kék vizen a reggel.
Egy kislány hangosan felkacag,
teli a tenger kedvvel, szerelemmel.
Nevetnek a pálmák, a leanderek,
gumikacsát fúj egy boldog kisgyerek.
Ragyog a víz, a szobám fala is ragyog
és egy cipőtisztító
kacag és a cipőmre keni a napot.

3.

Most zöld...

Sztanko, barátom és horgásztársam
azt mondja: most a szél veszekszik.
A misztrál és a bóra kint a vízen
csatát vív, hajh, még a szél is verekszik.
Piciny halat fog horgom: nézem, nézem...
a bóra győz a messzi tengerszélen.
Sztanko melle legényesen feszül —
csónakunk repül, menekül...

Most szürke...

Olasz kislány hozza a kávét elém,
s dűnyögöm néki: grazie, signorina.
Futó mosolyt dob kedvesen felém,
egy csöppet mintha csókolódnai hívna.
Hajamhoz nyúlok, ősz az már egészen,
csak a szívem vágy még asszonyi mosolyra...
„Fizetni!” — mondom, s kicsit keserűn,

tíz dinárral többet dobok az asztalra.

Oláh Sándor: Pionirok a könyvtárban